

Pierdut în suferință

Mihai Eminescu

Pierdut în suferința nimicniciei mele,
Ca frunza de pe apă, ca fulgerul în chaos,
M'am închinat ca magul la soare și la stele
Să 'ngădue intrarea-mi în vecinicul repaos;

Nimic să nu s'audă de umbra vieții mele,
Să trec ca o suflare, un sunet, o scânteie,
Ca lacrima ce-o varsă zadarnic o femeie...
Zadarnica mea minte de visuri e o schele.

Căci ce-i poetu 'n lume și astăzi ce-i poetul?
La glasul-i singuratec s'asculte cine vrea.
Necunoscut strecoară prin lume cu încetul
Și nimene nu 'ntreabă ce este sau era...
O boabă e de spumă, un creț de val, un nume,
Ce timid se cutează în veacul cel de fier.

Mai bine nici odată el n'ar fi fost pe lume

Și 'n loc să moară astăzi, mai bine murea ieri.